

พระราชบัญญัติ

แก้ไขเพิ่มเติมพระธรรมนูญศาลยุติธรรม (ฉบับที่ ๑๓)

พ.ศ. ๒๕๓๔

ภูมิพลอดุลยเดช ป.ร.

ให้ไว้ ณ วันที่ ๑๒ สิงหาคม พ.ศ. ๒๕๓๔

เป็นปีที่ ๔๖ ในรัชกาลปัจจุบัน

พระบาทสมเด็จพระปรมินทรมหาภูมิพลอดุลยเดช มีพระ
บรมราชโองการโปรดเกล้าฯ ให้ประกาศว่า

โดยที่เป็นการสมควรแก้ไขเพิ่มเติมกฎหมายว่าด้วยพระ
ธรรมนูญศาลยุติธรรม

จึงทรงพระกรุณาโปรดเกล้าฯ ให้ตราพระราชบัญญัติขึ้น
ไว้โดยคำแนะนำและยินยอมของสภานิติบัญญัติแห่งชาติ ดังต่อไปนี้

เล่ม ๑๐๘ ตอนที่ ๑๔๕ ราชกิจจานุเบกษา ๒๗ สิงหาคม ๒๕๓๔

มาตรา ๑ พระราชบัญญัตินี้เรียกว่า “พระราชบัญญัติแก้ไขเพิ่มเติมพระธรรมนูญศาลยุติธรรม (ฉบับที่ ๑๓) พ.ศ. ๒๕๓๔”

มาตรา ๒ พระราชบัญญัตินี้ให้ใช้บังคับตั้งแต่วันถัดจากวันประกาศในราชกิจจานุเบกษาเป็นต้นไป

มาตรา ๓ ให้ยกเลิกความในมาตรา ๒๒ แห่งพระธรรมนูญศาลยุติธรรม ซึ่งแก้ไขเพิ่มเติมโดยพระราชบัญญัติแก้ไขเพิ่มเติมพระธรรมนูญศาลยุติธรรม (ฉบับที่ ๘) พ.ศ. ๒๕๒๕ และให้ใช้ความต่อไปแทน

“มาตรา ๒๒ ในศาลชั้นต้น ผู้พิพากษาคนเดียวมีอำนาจเกี่ยวแก่คดีซึ่งอยู่ในอำนาจของศาลนั้นดังต่อไปนี้

(๑) ใต้สวนและวินิจฉัยชี้ขาดคำร้องหรือคำขอที่ยื่นต่อศาลในคดีแพ่ง

(๒) ใต้สวนมูลฟ้องและมีคำสั่งในคดีอาญา

(๓) ใต้สวนและมีคำสั่งในการชั้นสูตร

พลิกศพ ตามประมวลกฎหมายวิธีพิจารณาความอาญา

(๔) พิจารณาพิพากษาคดีแพ่ง ซึ่งราคาทรัพย์สินที่พิพาทหรือจำนวนเงินที่ฟ้องไม่เกินสี่หมื่นบาท

(๕) พิจารณาพิพากษาคดีอาญา ซึ่งอัตราโทษอย่างสูงตามที่กฎหมายกำหนดไว้ให้จำคุกไม่เกินสามปี หรือปรับไม่เกินหกหมื่นบาท หรือทั้งจำทั้งปรับ แต่ทั้งนี้จะลงโทษจำคุก

ฉบับพิเศษ หน้า ๕

เล่ม ๑๐๘ ตอนที่ ๑๔๕ ราชกิจจานุเบกษา ๒๗ สิงหาคม ๒๕๓๔

เกินหกเดือน หรือปรับเกินหนึ่งหมื่นบาท หรือทั้งจำทั้งปรับ
ซึ่งโทษจำคุกหรือปรับนั้นอย่างหนึ่งอย่างใดหรือทั้งสองอย่างเกิน
อัตราที่กล่าวแล้วไม่ได้

(๖) พิจารณาคดีแพ่งซึ่งราคาทรัพย์สินที่
พิพาท หรือจำนวนเงินที่ฟ้องเกินสี่หมื่นบาท แต่ไม่เกินหนึ่งแสน
บาท หรือคดีอาญาซึ่งมีอัตราโทษอย่างสูงตามที่กฎหมายกำหนด
ไว้ให้จำคุกเกินสามปีแต่ไม่เกินเจ็ดปี หรือปรับเกินหกหมื่นบาท
หรือทั้งจำทั้งปรับ

ในคดีที่ผู้พิพากษาคนเดียวมีแต่เพียงอำนาจพิจารณา ไม่มี
อำนาจพิพากษาตาม (๕) หรือ (๖) เมื่อจะพิพากษาคดี จะต้องมี
ผู้พิพากษาอีกอย่างน้อยคนหนึ่งตรวจสำนวนและลงลายมือชื่อใน
คำพิพากษาเป็นองค์คณะด้วย”

ผู้รับสนองพระบรมราชโองการ

อานันท์ ปันยารชุน

นายกรัฐมนตรี

เล่ม ๑๐๘ ตอนที่ ๑๔๕ ราชกิจจานุเบกษา ๒๗ สิงหาคม ๒๕๓๔

หมายเหตุ:— เหตุผลในการประกาศใช้พระราชบัญญัติฉบับนี้ คือ โดยที่ พระธรรมนูญศาลยุติธรรมได้ประกาศใช้มาเป็นเวลานานและกำหนดทนายพิชในการพิจารณาพิพากษาคดีแพ่งของผู้พิพากษาคณะเดียวไว้ค่อนข้างต่ำ ทำให้ผู้พิพากษาคณะเดียวไม่สามารถพิจารณาพิพากษาคดีแพ่งที่มีทนายพิชสูงกว่าที่กำหนดไว้ได้ เพื่อให้สอดคล้องกับภาวะเศรษฐกิจในปัจจุบัน และให้การดำเนินคดีเป็นไปโดยรวดเร็ว จึงสมควรแก้ไขอำนาจในการพิจารณาพิพากษาคดีแพ่งของผู้พิพากษาคณะเดียวในศาลชั้นต้นให้เหมาะสมยิ่งขึ้น จึงจำเป็นต้องตราพระราชบัญญัตินี้